ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ALBERT JEAN

ΟΛΑ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΑΥΤΟ...

Ἡ Τερέζα Λαιγὺ ἐπλησίασε τὸ παράθυρο πατῶντας στὶς ἄκρες τῶν ποδιῶν της καὶ δειλά-δειλὰ ἀνασήκωσε τὸ παραπετασμα. Ἔξω τὸ χιόνι ἐστρώνοταν πάνω στοὺς δρομάκους τοῦ πάρκου κι' ὁ παγωμένος ἄνεμος σάλευε τὰ κλαδιὰ τῶν μεγάλων δένδρων. Ὁ ἥλιος χωρὶς λάμψι, θαμποκόκκινος καὶ ξέθωρος, ἔδυε πέρα στὸν ὁμιχλώδη ὁρίζοντα.

— «Ἄχ, θεέ μου! Τί τρέλλα ἦταν αὐτὴ νἄρθω τόσο μακρυὰ μοναχή μου;» σκεφτόταν ἡ νεαρὴ γυναίκα ἀνατριχιάζοντας.

Αὐτὴ τὴν στιγμὴ ἄκουσε κάποιον κρότο στὴν πόρτα. Φάνηκε ἕνας ὑπηρέτης. Πλησίασε καὶ τὸν ρώτησε δειλά:

— Μήπως ἡ Ὑψηλότης του γύρισε ἀπ' τὸ κυνῆγι; ρώτησε ἡ νέα τὸν ὑπηρέτη μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε λιγάκι

Ἐκεῖνος τὴν ἐκύτταξε κατάματα μὲ αὐθάδεια καὶ τῆς ἀπάντησε βάναυσα καὶ ξερά:

— Ναί!

— Τοῦ ἀναγγείλατε ὅτι τὸν περιμένω ἐδῶ καὶ δύο ὧρες;

Ὁ ὑπηρέτης δὲν καταδέχθηκε νὰ ἀπαντήσῃ τὴ φορὰ αὐτή. Περιωρίσθηκε νὰ κουνήσῃ καταφατικὰ τὸ κεφάλι του

— Καὶ τί σᾶς ἀπάντησε ἡ ἐξοχότης του;

— Ἡ αὐτοῦ ἐξοχότης ἀπαντησε ὅτι θὰ σᾶς δεχθῇ ὅποτε τοῦ ἀρέσει. Πρέπει νὰ τὸν περιμένετε.

***

Μέσα στὸ διπλανὸ δωμάτιο τὰ δυὸ εὐνοούμενα σκυλλιὰ τοῦ πρίγκηπος Βορίδος Σμουρκώφ κοιμοντουσαν μπροστὰ στὴν φωτιὰ ποὔρριχνε τὶς πύρινες ἀνταύγειές της πάνω στὸ γυαλιστερὸ τρίχωμά τους. Ὁ πρίγκηψ ἐρέμβαζε κρατῶντας στὸ χέρι του ἕνα βιβλίο μὲ πολυτελέστατο δέσιμο.

Ὅταν ἐκουράσθηκε πειὰ νὰ ὀνειροπολῇ καὶ νὰ μένῃ μόνος χτύπησε τὸ κουδοῦνι κι' ἕνας ὑπηρέτης παρουσιάστηκε ἀμέσως στὴν πόρτα.

— Ἰβάν, φέρε τὶς λάμπες! διέταξεν ὁ Πρίγκηψ.

Μετέφεραν γρήγορα τὶς λάμπες στὸ διαμέρισμα τοῦ πρίγκηπος, τὶς ἄφησαν κ' ἔφυγαν.

Ὁ Πρίγκηψ ξαναχτύπησε τὸ κουδοῦνι καὶ ρώτησε τὸν θαλαμηπόλο του:

— Αὐτὴ ἡ νέα ἐξακολουθεῖ νὰ περιμένῃ;

— Μάλιστα, Ὑψηλότατε!...

— Φέρ' την μέσα.

Ὁ ὑπηρέτης ἔτρεξε στὸ δωμάτιο ποὺ περίμενε ἡ νέα ὁλομόναχη καὶ τὴν εἰδοποίησε πως τὴν ζητεῖ ὁ Πρίγκηψ. Ἡ Τερέζα σηκώθηκε ταραγμένη καὶ τὸν ἀκολούθησε. Ὅταν βρέθηκε μπρὸς στὸν πρίγκηπα, ἐχαιρέτησε δειλὰ καὶ περίμενε νὰ τῆς μιλήσῃ.

— Σεῖς εἶσθε ποὺ ἔρχεσθε ἐκ μέρους τῆς κομήσσης Στεφανίας γιὰ νὰ μάθετε γαλλικὰ στὰ παιδιά μου; ρωτησε ὁ Πρίγκηψ.

— Μάλιστα! Ἐγὼ εἶμαι ἐτραύλισε ἡ Τερέζα... Ὁρίστε καὶ τὸ γράμμα.

— Περιτόν! τὴν διέκοψε ἀπότομα ὁ Πρίγκηψ. Αὐτὰ δὲν εἶνε δουλειὲς δικές μου. Πηγαίνετε νὰ συνεννοηθῆτε με τὸν διαχειριστή μου.

— Μὰ ἐγὼ ἐπέρασα ἐδῶ ὁλόκληρο τὸ ἀπόγευμα περιμένοντας τὴν Ὑψηλότητά σας.

— Καὶ ἔπειτα;

Αὐτὲς ἡ δύο λέξεις ἔκαναν τὴν γαλλίδα δεσποινίδα νὰ κοκκινήσῃ σὰν νὰ τῆς εἶχαν δώσει ἕνα μπάτσο δυνατό. Δὲν μπορεσε νὰ κρατηθῇ.

— Στὴν πατρίδα μου, εἶπε στὸν πρίγκηπα, ὅταν ἕνας κύριος ὁρίζει σὲ μιὰ γυναίκα ραντεβοῦ γιὰ ὑποθέσεις του δὲν τὴν κάνει νὰ περιμένῃ τόσο...

Ὁ Βόρις ἐκύτταξε κατάματα τὴν Τερέζα μὲ ὕφος ἀπαθές. Ἔπειτα τῆς εἶπε ἀργὰ-ἀργὰ σαρκαστικά:

— Στὴν πατρίδα σας!.. Εἶνε τόσο μακρυὰ ἡ πατρίδα σας!...

Καὶ χωρὶς ν' ἀσχοληθῇ περισσότερο μὲ τὴν νέα ποὺ ἐτραβοῦσε πρὸς τὴν πόρτα βιαστικά, ὁ Πρίγκηψ ὅρχισε νὰ τραγανίζῃ κάποιο γλύκισμα.

***

Ἐπέρασαν χρόνια πολλὰ ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτή.

Ἡ Τερέζα Λαιγὺ εἶχε παντρευτῇ κάποιον εὔπορο ἀστὸ Παρισινὸ καὶ ζοῦσε εὐτυχισμένη σιὸ σπιτάκι της μὲ τὰ δυὸ παιδιά της. Εἶχε μάλιστα παχύνει λίγο ἀπὸ τὴν ἄνεση μέσα στὴν ὁποία ζοῦσε.

Κάποιο ἀπόγευμα γυρίζοντας ἀπο τὰ μαγαζιά, γιὰ νὰ πάῃ στὸ σπίτι της ἐφώναξε ἕνα ταξί. Ὅταν ὅμως τὸ ταξὶ πλησίασε ἡ Τερέζα δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ ἕνα τίναγμα δυνατὸ στὸ ἀντίκρυσμα τοῦ σωφέρ. Ἐκύτταξε πειὸ προσεκτικα τὴν σιλουέττα του. Καὶ ἀνεγνώρισε στὸν σωφὲρ αὐτὸν μὲ τὸ κάτασπρο κασκέτο, τὸν μεγάλο Ρῶσσο πρίγκηπα, ποὺ τῆς εἶχε φερθῇ τόσο πρόστυχα ἄλλοτε, ὅταν ἔκανε τὴ δασκάλα τῆς γαλλικῆς στὴ Ρωσσία.

— Εἴσαστε ἐλεύθερος σωφέρ; τὸν ρώτησε.

— Μάλιστα, κυρία.

— Πηγαίνετέ με στὴν ὁδὸν ντὲ Ρὲν 17.

Ὅταν τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε στὴν ὁδὸν ντὲ Ρὲν, ἡ Τερέζα κατέβηκε καὶ διέτσξε:

— Περιμένετε!

Κ' ἐχάθηκε κάτω ἀπὸ τὴν ἀψῖδα τῆς εἰσόδου.

Ὁ σωφὲρ περίμενε-περίμενε... Πέντε λεπτά, δέκα, ἕνα τέταρτο, μισὴ ὥρα... Μιὰ ὥρα, δυό, τρεῖς... Εἶχε νυχτώσει πειά Τὸ κρῦο τοῦ Ὀκτωβρίου ἦταν διαπεραστικὸ, βαρειὰ σύννεφα ἐσκέπαζαν τὸν οὐρανό.

Ὁ σωφὲρ ἀνυπομονοῦσε, φουρκιζότανε. Δὲν ἤξερε τί νὰ κάμῃ; Εἶχε σηκώσει τὸν γιακᾶ τοῦ σακακιοῦ του καὶ τουρτουρίζοντας ἀπὸ τὸ κρῦο ἐχωνόταν ὅσο μποροῦσε βαθύτερα στὴν θέσι του περιμένοντας τὴν πελάτισσά του.

Τὸ ρολόϊ κάποιας ἐκκλησίας χτύπησε ἑφτά, ἔπειτα ἑφτάμισυ... ὀχτώ... ἐννιά!..

Κι' αὐτὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ περιμένῃ, νὰ περιμένῃ...

Τέλος ἀπελπίστηκε, κατέβηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητό του καὶ μπῆκε καὶ αὐτὸς κάτω ἀπὸ τὴν ἀψῖδα τῆς μεγάλης εἰσόδου.

— Συγνώμην! εἶπε στὸν θυρωρό. Μήπως τὴν γνωρίζετε αὐτὴν τὴν κυρία ποὺ πέρασε μέσα πρίν;

— Πότε πρίν;

— Μὰ... κατὰ τὰς ἑξήμισυ!

— Ἂν μποροῦσα νὰ ξέρω τὰ ὀνόματα ὅλων ὅσοι περνοῦνε ἀπὸ αὐτὴν τὴν πόρτα!... Εἶναι τόσα διαμερίσματα ἐπάνω!... Ἔπειτα το σπίτι αὐτὸ ἔχει δυὸ ἐξόδους στὸ βάθος. Ἂν ἡ κυρία ἔφυγε ἀπ' ἐκεῖ; Καὶ τοῦ ἔδειξε τὰς ἐξόδους.

— Πολὺ καλά, εὐχαριστῶ. Δὲν τῶξερα, ψιθύρισε ὁ σωφὲρ καὶ ξαναγύρισε στὸ αὐτοκίνητό του μὲ βῆμα βαρύ, σὰν νὰ τοῦ εἶχαν δώσει ἕνα χτύπημα δυνατό. Τὸ πρόσωπό του εἶχε πάρει ἔκφρασι βαθείας ἀπελπισίας. Σκεφτόταν τὸν κόπο του, τὸ ἄδικο τουρτούρισμά του τόσες ὧρες, σκεφτόταν πῶς χειαζόταν δυο ὁλόκληρα μεροκάματα γιὰ νὰ πληρώσῃ στὴν ἑταιρεία, τὸ ποσὸ ποὺ σημείωσε ἐν τῷ μεταξὺ τὸ ταξίμετρο του —μία κοῦρσα καὶ τρεῖς ὧρες ἀναμονῆς!...

Ἐκάθησε βαρὺς στὴν θέσι του, ἄναψε τὸ φῶς καὶ ἄρχισε νὰ κυττάῃ γύρω μὴ θέλοντας ἀκόμη να πιστέψῃ πῶς τῶχε σκάσει ἡ πελάτις του.

— Ἔξαφνα εἶδε σφηνωμένον στὸ κρύσταλλο ποὺ βρισκόταν πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι του ἕναν φάκελο.

— Τὸν ἐπῆρε καὶ τὸν ἄνοιξε ἀργά, ἀργά. Βρῆκε μέσα ἕνα χαρτονόμισμα τῶν ἑκατὸ φράγκων καὶ τὸ ἀκόλουθο σημείωμα·

«Ἡ Ὑψηλότης σας θὰ βρῇ ἐσωκλείστως τὴν τιμὴ τῆς κούρσας, τῆς ἀναμονῆς καὶ τὸ πουρμποιάρ σας. Εὔχομαι στὴν Ὑψηλότητό σας νὰ μὴ στειοχωρηθῇ ποὺ θὰ περιμένῃ λίγο. Γνωρίζω ἐκ πείρας πόσο εἶνε δυσάρεστο νὰ περιμένῃ κανεὶς ὧρες ὁλόκληρες. Τερέζα Λαιγύ.»

Ἀλμπὲρ Ζὰν

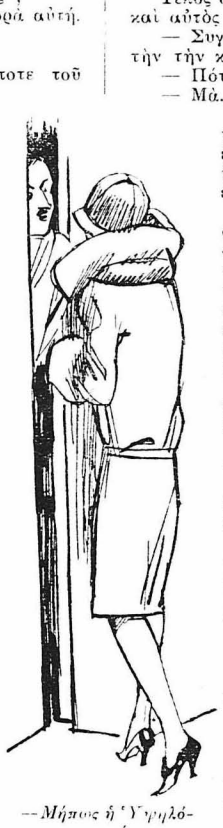

— Μήπως ἡ Ὑψηλότης του γύρισε;

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Οἱ ἄντρες μελετοῦν πάντα τὶς γυναῖκες, ἀλλὰ ποτὲ δὲν τὶς μαθαίνουν καλά. Οἱ γυναῖκες δὲ μελετοῦν ποτὲ τοὺς ἄντρες καὶ ἐν τούτοις τοὺς γνωρίζουν κάλλιστα!

***

Ἡ εὐγνωμοσύνη εἶνε μιὰ μακρυνὴ στράτα ποὺ σπανίως ὁδηγεῖ στὴ φιλία καὶ ποτὲ στὸν ἔρωτα.

***

Μὴ φοβεῖσθε τὴ γυναίκα ποὺ σᾶς μισεῖ ἀνέκαθεν, ἀλλὰ φυλαχθῆτε ἀπὸ ἐκείνη ποὺ σᾶς ἀγάπησε κάποτε...

***

Παριστάνουν τὴν ἀρετὴ γυμνὴ γιὰ νὰ δίνουν στὸν καθένα τὴν εὐχαρίστησι νὰ τὴν ντύνῃ σύμφωνα μὲ τὸ γοῦστο του.

***

Ἡ πεῖρα μοιάζει μ' ἕνα γιατρὸ ποὺ ἔρχεται μετὰ θάνατο ἢ τὴν θεραπεία τοῦ ἀσθενοῦς.

***

Ἡ τίμια γυναίκα ποὺ ἔχει ὡραία κνήμη, δὲν τὴν δείχνει... ἀλλὰ ἀφήνει νὰ τὴν ἰδοῦν;

***

Σὲ κάθε συζυγικὴ ἀτυχία ὅλος ὁ κόσμος περιγελάει τὸν ἄντρα, πρὸ παντὸς ὅμως οἱ ἄντρες, καὶ ἐλεεινολογεῖ τὴν γυναίκα, πρὸ παντὸς ὅμως οἱ γυναῖκες.

***

Ὅταν ἀπευθύνετε καμμιὰ ἀδιάκριτη ἐρώτηση σὲ μιὰ ὡραία γυναίκα καὶ δὲ σᾶς ἀπαντᾶ, σημαίνει ὅτι συγκατατίθεται. Ἡ σιωπή της εἶνε εὐγλωττότερη, καὶ ἀπο τὰ ὡραιότερα λόγια.